

(1942 -)

FİKRET YÖRÜK

Emirdağlı Fikret Yörük, Said Nursi Hazretlerinin Emirdağ Lâhikasında “Beni görmeyen, bilmeyen bir ve iki, üç yaşında çocuklar yalın ayak dikenler içinde koşa koşa faytona yetişiyorlar, büyük adamlar gibi temenna edip elinizi öpelim derlerdi.” Şeklinde bahsettiği çocuk şahidlerinden birisidir. Emirdağ Lâhikası’nda onlarca yerde bahsi geçen çocuklardan biraz farklı hatıraları var Fikret Yörük’ün. 17 yaşına kadar Hz. Üstad’ı devamlı olarak görmüş, evine çıkmış, hastalığı için duasını almış şanslılardan birisidir Fikret Ağabey.

Kamera çekimlerinden sonra, hatıralarını beraberce tekrar düzenleyip, yayına hazırladık.

Fikret Yörük Anlatıyor:

Emirdağ doğumluyum. Doğum tarihim 1 Aralık 1942. Emirdağ Risalesi’nde bahsi geçen çocuklarından birisi de benim. Üstad’ın çok sevdiği Emirdağ Hükümet Tabibi Dr. Tahir Barçın anne tarafından bizim akrabamız olur. Bizim evimiz biraz kenar mahalledeydi. Kaderli Mahallesi’nde, Ofis Caddesi’nde otururduk biz. Evimizin arka tarafında dere akardı, yeşil alanı boldu.

“BEDİÜZZAMAN GELİYOR!” DİYE HEMEN TOPU, OYUNU BIRAKIRDIK

Daha ilkokul üçüncü sınıfa giderken, sekiz-on yaşlarından itibaren 1952 ile 1959 seneleri arasında arkadaşlarımla yolda top oynarken Üstad’ı çok görürdüm. Çok da evine gittim. Üstad bazen yayan, bazen yaylı arabalarla gezintiye çıkardı.

Üstad Hazretleri çoğu zaman ikindi namazından sonra elinde şemsiyesiyle uzaktan gözükürdü. Kıyafetinden, yürüyüşünden kolayca tanırdık biz. “Bediüzzaman geliyor!” diye hemen topu, oyunu bırakır, etrafında halka olur elini öperdik. O da bizim başımızı okşardı. Üstad’ın cebinde kâğıtlı şekerler, leblebi, üzüm gibi şeyler hiç eksik olmazdı. Biz çocuklara bir şeyler verirdi Üstad.

Bir gün sıra bana geldiğinde verecek bir şeyi kalmadı. Biraz sonra sebebini anlatacağım, Üstad beni iyi tanıyordu. “Fikri evladım sana verecek bir şeyim kalmadı, dur sana para vereyim” dedi. Üstad bana “Fikret” değil, “Fikri” derdi. Bana üstünde başak resmi olan bir mecdiye gümüş bir para verdi ve sıkı sıkı tembih etti, “Evladım bu parayı iyi muhafaza et, kaybetme” dedi. O para bende olduğu müddetçe benim cebimden para hiç eksik olmazdı. Mesela dayımı görürdüm; bir avuç harçlık para verirdi bana. “Dayı benim param var der, cebimdeki paraları bile gösterirdim. “Olsun bulunsun yanında” derdi. Diğer akrabalarımın da aynı... Sonra babam beni Bakkal Ziya amcanın yanına çirak olarak verdi. O parayı ben orada karıştırdım. Ondan sonra cebimin bereketini göremedim bir daha. Harçlıklar bayramdan bayrama gelmeye başladı.

HASTALIKLIYDIM BANA DUA OKURDU

Ben küçükken biraz hastalıklı imişim. O zaman doktor, hastane, ilaç imkânları kısıtlıydı Emirdağ’ında. Annem beni sık sık Hocaefendi’ye yani Üstada dua etmesi, okuması için götürürdü. Üstad’ı asıl ben oradan tanıyorum. Sık gittiğim için Üstad da beni iyi tanırdı.

Annem beni kapiya kadar getirir, içeri girmezdi. Tahta Merdivenlerden ben kendim çıkardım yukarıya. Üstad “Evladım Fikri yine mi geldin?” derdi. Tabi ben çocuğum. Üstad’ı görünce normal bir hoca diye bilirdim. Onun nurani makamını bilmiyordum daha. Bir de Annem sık sık götürdüğü için alışkanlık olmuştu bende. “Ben geldim Üstad’ım” diyordum. Üstad’ım lafını da diğer büyük ağabeylerden duyduğum için söylerdim.

Şöyle bir sediri vardı Üstad'ın, tahtadan. Üstad sedirde oturur, ben de önünde yerde bağdaş kurardım. Veya bazen beni iki dizlerinin arasına alır, başımı okşar, okur, üfler, dua ederdi. Sonra "Hadi bakalım Allah şifanı versin" der beni gönderirdi. Annemin yanına gelip eve beraber dönerdik. Üstad'ın yanından ayrılırken gerçekten bir şifa, bir ferahlık hissederdim.

Bir seferinde Üstad'a gittiğimizde Üstad meşgulmüş, bizi kabul etmedi. Annem peksimet yapıvermişti. Bir tabağın içerisinde anneme geri iade etmişler. Üstad o peksimete okumuş, üflemiş, dua etmiş "Bunları çocuklarına yedersin" demiş. Annem de bize yedirdi o peksimetleri. Annem tepside yiyecek bir şeyler yapıp götürürdü ama Üstad kabul etmezdi.

DEDEMİN EVİNDE DERS OLURDU

Kaderli Mahallesi'nde Ofis Caddesi'nde otururduk. Babam ofis memuruydu. Annemin babası dedem Celil Mutlu eşraftandı. Raşid amcam terziydi, onlar Üstad'a çok yakın idiler. Dedemlerin evinde risale sohbetleri oluyordu. Fakat o zaman kitap şeklinde değil de, Osmanlıca dosya kâğıtlarından, el yazması formalardan, fasiküllerden okurlardı. Dedemin evinde çatı katına küçük bir delikten çıkılırdı. Orada bir sandık vardı. Risale- Nurları orada saklardı dedem. Ders bizde olduğunda dayım Yılmaz Mutlu beni omzuna alır, o yukarıdaki sandıktan kitapları ben çıkarırdım. Ders bittikten sonra tekrar aynı şekilde oraya koyardık.

RESİMLERDE OLDUĞUNDAN DAHA GÜZELDİ ÜSTAD

Şunu bilhassa söylemek istiyorum; Üstad çok güzel giyinirdi. Başında sarık. Altında, potun diyorlar -Maraş tarafında çok giyiyorlar- beyaz satenden, şalvarımsı bir giysi. Cübbesi, cepkeni ve beyaz satenden gömleği vardı. Bir de yanlış hatırlamıyorsan köstekli bir saati vardı.

Biz Üstad'ın yüzüne bakamazdık. Yani nasıl insan güneşe bakamaz, gözleri kamaşır aynı öyle... Saçları kulak memelerine kadar uzundu. Hatta ben de Üstad'tan gördükten sonra aynı onun gibi saçlarımı kulaklarıma kadar uzatmıştım. Sünnettir zaten. Çok nurani bir siması vardı. Gözleri iriydi, cezp ederdi insanı. Sakalı yoktu. Resimlerde olduğundan çok daha güzeldi Üstad. Bir de ben yakın olduğum için hissederdim, Üstad'ın teni mis gibi kokardı.